

Arrest

nr. 132.093 van 24 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2014 tot nietigverklaring van een visum en van de beslissing tot terugdrijving, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Nathalie OVENEKE, die loco advocaat Guylain MAFUTA LAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Claudia MORARU, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij wordt op 22 oktober 2014 staande gehouden op de luchthaven van Zaventem. Zij wordt diezelfde dag in het bezit gesteld van een beslissing tot nietigverklaring van haar visum, een

beslissing tot teruggrijping en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. De eerste twee beslissingen worden thans aangevochten.

De beslissing tot nietigverklaring van het visum waarvan de verzoekende partij in het bezit was, is als volgt gemotiveerd:

[...]

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34,1 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme en prospectie of aankoop van medische apparatuur naar België te komen. Voor het voorgenomen toeristisch luik van zijn verblijf in België beschikt hij over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis) hetwelk dit kan staven. Hij heeft ook geen notie met betrekking tot de bezienswaardigheden in België.

Voor de prospectie of aankoop van medische apparatuur in België is hij niet in het bezit van contactgegevens (namen, adressen, telefoonnummers van handelaars, bedrijven of medische instellingen).

Verder is betrokkene niet in het bezit van een hotelreservatie en kan hij niet aantonen waar hij zal logeren tijdens zijn voorgenomen verblijf van 7 dagen (terugkeerticket) in België.

Betrokkene is in het bezit van een Schengenvisum afgeleverd door de Spaanse ambassade in Luanda doch zijn verklaarde reisdoel speelt zich uitsluitend in België af. Volgens de visumcode dient het hoofdreisdoel zich te situeren in het land van afgifte van het visum.

[...]"

Middels de beslissing tot teruggrijping –de tweede bestreden beslissing- wordt de verzoekende partij ervan op de hoogte gebracht dat de toegang tot het grondgebied haar wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verwerende partij verwijst in het bijzonder naar artikel 3, eerste lid, 3° en stelt dat betrokkene niet in het bezit is van documenten die het doel *van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°). De feitelijke vaststellingen die daarop worden weergegeven zijn identiek aan deze die de nietigverklaring van het visum constitueren.*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij verzet zich hier overigens niet tegen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

De verzoekende partij stelt dan wel dat het niet volstaat om bepalingen te citeren maar deze bepalingen ook moeten worden toegepast op haar specifieke geval, hetgeen *in casu* niet gebeurd is. Niets is echter minder waar: uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat zij werd verhoord door de grenspolitie omtrent het doel van haar reis en dat dat verhoor een aantal vaststellingen aan het licht bracht die hebben geleid tot de bestreden beslissingen. Deze vaststellingen werden ook onmiskenbaar in de akten opgenomen.

De verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt de formele motiveringen van de bestreden beslissingen haar niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij betoogt dat zij nooit heeft verklaard in België te willen blijven doch wou doorreizen naar Spanje. Echter, uit het verslag van het verhoor door de grenspolitie, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij verklaarde om toeristische redenen naar België te willen komen, hier wat uit te rusten en eventueel wat contacten te leggen om medische apparatuur te bekijken of aan te kopen. Op geen enkel moment verklaarde zij op doorreis te zijn naar Spanje, zodat haar bewering in het verzoekschrift geen steun vindt in de stukken van het dossier en aldus feitelijke grondslag mist.

De verzoekende partij stelt verder dat zij arts is en directeur van een regionaal ziekenhuis en dat zij een aanzienlijk bedrag op zak heeft waarmee zij haar verblijf kan betalen, dat zij zich reeds eerder naar Europa heeft begeven, dat bij afgifte van het visum is nagegaan of was voldaan aan alle voorwaarden en dat die afgifte impliceert dat men geoordeeld heeft dat er geen risico bestaat dat zij zich in Europa zou willen vestigen, dat daartoe ook geen reden is nu zij in Angola een zeer comfortabel leven leidt.

Het feit dat de verzoekende partij in het bezit is van een Schengenvisum, staat er voorts niet aan in de weg dat voor het betreden van het grondgebied kan worden nagegaan of de betrokkene voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. Naar aanleiding van deze controle is gebleken dat at niet het geval was . Het gegeven dat zij dokter is en directeur van een regionaal Angolees ziekenhuis, in het bezit was van een aanzienlijke geldsom , dat zij reeds eerder naar Europa reisde en dat zij een comfortabel leven heeft in Angola, doet prima facie geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij op deugdzame en wettige wijze kon vaststellen dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de onwettigheid van de maatregel tot vasthouding, dient erop te worden gewezen dat deze beslissing niet wordt aangevochten en de Raad overigens niet de rechtsmacht heeft om zich daarover te buigen.

2.3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet ernstig is. Derhalve is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten vervuld zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend veertien door:

Mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

A. WIJNANTS